

ครั้งที่ ๒๕๘

โชติกเศรษฐี

จากนี้ขอให้ทุกท่านตั้งใจฟังการบรรยายธรรม ซึ่งเป็นการน้อมนำเอาพระอริยะในครั้งพุทธกาล วันนีตรงกับวันพุธที่ ๑๒ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๔๗ เป็นการบรรยายครั้งที่ ๒๕๘ ตั้งชื่อเรื่องว่าโชติกเศรษฐี โชติก แปลว่า สว่าง เศรษฐีสว่าง สว่างเศรษฐีก็ได้ เรื่องเกิดขึ้นเมื่อพระพุทธรูปประทับอยู่ในวัดพระเวฬุวัน วัดแห่งแรกที่พระเจ้าพิมพิสารสร้างถวายพอเอ่ยชื่อวัดนี้ก็ต้องรู้ว่าอยู่ในเมืองราชคฤห์ ทรงปรารภประโชติกเถระตีสพระเทศนามีความว่า โยธ ฌนุหิ

คือเรื่องนี้ชั่งใจอยู่นานว่าจะแสดงให้ท่านทั้งหลายฟังดีหรือเปล่าเพราะว่าเป็นเรื่องของคนมีบุญ เพราะว่าคนที่เขาสร้างบุญมาดีขณะที่เขามีชีวิตอยู่ก็ร่ำรวยเงินทองสุขสบายทุกอย่าง สุดท้ายเห็นความไม่เที่ยงแท้แน่นอนของความสำเร็จก็เลยออกบวชบรรลอรหัตตผลในที่สุด และก็มีความเวอร์ชันมี ๓ คนรวมกันอยู่ในเรื่องนี้ และก็ก็เป็นเรื่อง ๓ ภพ ๓ชาติไม่ใช่ทวีภพแต่เป็นตรีภพ ตั้งแต่อดีตเริ่มตั้งคำถามปรารภ ในครั้งพระปัจเจกพุทธเจ้าและที่มาพระพุทธรูปอีก ๑ องค์ ๒ องค์ ๓ องค์ว่ากันไป ก็พอดีใกล้จะจบอรรถกถาธรรมบทแล้วก็เลยคิดว่าเรื่องนี้ น่าสนใจ ก็พระพุทธรูปท่านตรัสว่าทุกสิ่งทุกอย่างจะสำเร็จด้วยบุญ การได้สมบัติในกามภพ รูปภพ อรูปภพ ความเป็นพระเจ้าจักรพรรดิ ความร่ำรวย การบรรลुพระปัจเจกพระพุทธเจ้า พระอรหันต์ หรือแม้บรรลुเป็นพระพุทธรูป ทุกสิ่งทุกอย่างสำเร็จด้วยบุญทั้งนั้น ก็จึงเป็นเรื่องที่เราจะมาทำการศึกษาและวัดของท่านผู้นี้ เราจะพยามคัดสิ่งที่มีห้ศรัทธาพ้นลึกออกไปเอาแต่เนื้อๆ

เรื่องเล่ากันมาว่าในอดีตกาลนานมาแล้ว ไม่ใช่สมัยพระพุทธเจ้าของเราเวลานั้นมาก มีกฏุมพินัยมาถึงคนมีเงินคนร่ำรวยสองคนพี่น้อง อยู่ในกรุงพาราณสีและก็เป็นเจ้าของไร่อ้อยรวยมากแต่เค้าไม่ได้บอกมีก็ร้อยก็พันไร่ วันหนึ่งน้องชายก็ไปขังไร่อ้อยแล้วก็คิดว่า เดี่ยวจะเอาอ้อยมาชิมสักหน่อยว่ารสชาติเป็นยังงัยของอ้อยใจซักหน่อย ก็ปรากฏว่าพอไปถึงไร่อ้อยก็สั่งคนงานให้ตัดอ้อยมา ๒ ลำ บอกว่าจะชิม ๑ ลำและอีก ๑ ให้พี่ชายชิมบ้าง

เวลาตัดอ้อยเสร็จแล้วท่านทั้งหลาย เราอยู่มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์น่าจะเคราะห์อ้อยของเรื่องๆนี้ซักนิดหนึ่ง เขาบอกว่าเวลาตัดอ้อยเสร็จแล้วจะต้องผูกที่ปลายอ้อยไว้เลย เพื่อไม่ให้น้ำไหลออกมาแปลกนะ แล้วเขาก็เล่าขยายความเรื่องนี้อีกนิดหนึ่งว่า ในครั้งนั้นไม่ต้องใช้หีบยนต์ไม่ต้องใช้เครื่องยนต์ในการหีบอ้อย ที่เราไปแถวท่าพระจันทร์ที่เวลาเอาอ้อยเข้าไปปั่นๆน้ำไหลออกมา เขาบอกสมัยก่อนไม่ต้องทำแบบนี้เลย เพราะว่าอ้อยพันธุ์สมัยก่อนนั้นจะเวลาจะคั้นก็ตัดที่ปลายที่โคนแล้วก็ยกคั้นได้เลย น้ำอ้อยมันจะไหลออกมามันแปลกคั้นะตรงนี้ แสดงว่ามันมีการพัฒนาการในพันธุ์อ้อย ดูในอรรถกถาธรรมบทหรือคัมภีร์ทางพระพุทธศาสนาจะมีอะไรแปลกๆ

อย่างนี้เยอะ อย่างเช่นมีอยู่เรื่องหนึ่งพระโพธิสัตว์สามารถทำมะม่วงให้ออกในสมัยมิใช่ฤดูกาลได้ เราฟังก็ต้องบอกว่ามันเป็นไปได้อย่างไรแต่เดี๋ยวนี้เขาก็ทำได้ออกกันทุกๆฤดู หรือว่าลำไยที่เร่งให้ออกใส่ปุ๋ยใส่อะไรเข้าไปมันก็เป็นเรื่องที่น่าศึกษา แสดงว่าวิชาการพวกนี้มันมีมาแล้วสูญหายไป

เมื่อกุฎุมพีผู้นั่งชายตัดปลายอ้อยเสร็จก็ให้ลูกน้องผูกปลายไว้ กลัวน้ำอ้อยมันจะไหลออกไปแล้วก็เดินพาลูกน้องเดินมา ระหว่างทางก็พบกับพระปัจเจกพุทธเจ้าท่านทั้งหลายฟังแล้วต้องเข้าใจเลยนะว่า พระพุทธเจ้ากับพระปัจเจกพุทธเจ้าเป็นเหมือนเสื้อสองตัวที่อยู่ถ่าเดียวกันไม่ได้ แสดงว่าในยุคนี้ไม่มีพุทธเจ้าเกิดขึ้น และที่น่าแปลกพระปัจเจกพุทธเจ้าจะมีมากมายหลายร้อยหลายพันองค์ และจะบรรลุด้วยตัวเองไม่ต้องฟังธรรมจากใครและก็ชอบอยู่ที่ภูเขาคันธมาทน์ วันนั้นท่านก็ออกจากสมาบัติ และท่านก็ใคร่ครวญว่าวันนี้จะไปโปรดใครดี ก็เห็นน้องชายกุฎุมพีคนนี้นี่หน้าก็เข้าไปในข่ายพระญาณ ท่านก็ใคร่ครวญวิเคราะห์ก่อนไปจะเสียเที่ยวหรือเปล่าหมอนี่จะมีความศรัทธาในตัวเรา ก็เลยคิดว่าเขาเป็นคนโง่เขลาโง่เขลา ก็ถือบาตรและจีวรไม่ใช่เดินมาแต่ใช้ฤทธิ์ได้ขึ้นอยู่ข้างหน้าของเค้า จากภูเขาคันธมาทน์มาอยู่ที่ไรของกุฎุมพี ผู้เป็นน้องชายต้องใช้เวลา ถ้าปัจจุบันนี้คนนั่งเฮลิคอปเตอร์หรือเครื่องบินส่วนตัว

แต่สมัยก่อนท่านมาด้วยฤทธิ์ชายคนนั้นพอเห็นพระปัจเจกพุทธเจ้าก็เกิดความเลื่อมใส ปุ้อาสนะแล้วก็กล่าวกับพระปัจเจกพุทธเจ้าว่า พระคุณเจ้าโปรดนั่งเถิดขอรับ แล้วก็กล่าวกับพระปัจเจกพุทธเจ้าว่าผู้หนึ่งแล้วว่า ขอท่านจงให้บาตรแก่กระผมด้วยเถิด พอพระปัจเจกพุทธเจ้าส่งบาตรให้แก่ก็แก้มือที่ผูกไว้ที่ปลายอ้อย แล้วก็เทน้ำอ้อยลงในบาตรจนเต็ม พระปัจเจกพุทธเจ้าท่านก็ดื่ม ท่านเข้านิโรธสมาบัติไม่ได้ฉันมา ๗ วันนั่งอยู่ท่าเดียว เพราะฉะนั้นท่านก็ดื่มด้วยความกระหายพอท่านดื่มจนหมดบาตร อย่าไปคิดว่าบาตรใหญ่บาตรสมัยก่อนไม่ใหญ่เหมือนปัจจุบัน พอฉันได้ ๑ มือ ก็ปรากฏว่าในขณะที่นั้นเขาก็ชื่นใจ ว่าพระปัจเจกพุทธเจ้าดื่มด้วยความกระหายจะได้บุญมาก ก็เลยคิดว่าอ้อยยังมีอีกลำเอาน่าอย่างนี้ก็แล้วกัน ถ้าพี่ชายจะให้เราใช้เป็นเงินเราก็จะใช้ แสดงว่าบ้านนี้คงจะงกกันน่าดู แค่อ้อยลำเดียวยังคิดอย่างนี้ถ้าพี่ชายจะให้เราใช้เป็นตัวเงินเราก็จะใช้หรือถ้าพี่ชายไม่ต้องการเงินอยากได้บุญเราก็จะแบ่งบุญให้

ก็เลยกล่าวกับพระปัจเจกพุทธเจ้าว่าเอาบาตรมาอีกครึ่งเถาะขอรับ ผมยังมีอ้อยอีกลำหนึ่งในขณะนั้นก็ปรากฏว่าพระปัจเจกพุทธเจ้าก็รับบาตรที่เขาถวายแล้วก็ตั้งจิตปรารณา ท่านทั้งหลายเราทำบุญเราจะไม่ปรารณาก็ไม่ได้เพราะเรายังมีกิเลสอยู่ เพราะฉะนั้นเวลาทำบุญทุกครั้งต้องมีจิตปรารณา อยากปรารณาอะไรก็ปรารณากันไปแต่ต้องเป็นการปรารณาที่เป็นบุญเป็นกุศล อย่าไปปรารณาส่งที่เป็นอกุศล เค้าก็ตั้งจิตปรารณาว่าท่านขอรับ รสน้ำอ้อยเป็นรสอันเลิศที่ผมถวาย แต่พระคุณเจ้าด้วยผลแห่งรสน้ำอ้อยอันเลิศนี้ ขอผมพึงเสวยสมบัติในเทวโลกและมนุษย์โลก นี่แสดงว่าแกยังอยากเกิดอยู่ และสุดท้ายแกก็บอกว่าและในที่สุดแห่งการเวียนว่ายตายเกิด ขอผมจงได้บรรลุธรรมที่พระคุณเจ้าบรรลุแล้วด้วยเถิด ทำบุญทุกครั้งต้องขออย่าให้อดอย่าให้อยากอย่าให้

อยากอย่าให้จนอย่าให้ต่ำกว่าจนอย่าได้จนกว่าใครเขา สุดท้ายก็ขอให้ผมเป็นส่วนหนึ่งของธรรมที่
พระคุณเจ้าได้บรรจุแล้วด้วยเถิด นี่ก็เป็นลีลาในการอธิฐานจิต

พระปัจเจกพุทธเจ้าเป็นคนที่พูดน้อยและก็ไม่ค่อยเทศน์มากสอนมาก ไม่สอนเท่าที่สังเกตดู
คนในยุคนั้นจิตคงเสื่อม สอนไม่ได้เพราะปัจเจกพุทธเจ้าจะเกิดเมื่อสิ้นศาสนาพุทธแล้ว ก็แสดงว่า
จิตคนคงจะเสื่อมพอสมควรในยุคนั้นก็คงไม่พูดกันมาก สอนกันไม่ได้ตัวใครตัวมัน พระปัจเจก
พุทธเจ้าท่านก็เลยให้พรว่า อิจฺฉิตํ ปตฺติตํ ตฺยหิ แปลว่าขอความปรารถนาที่ท่านปรารถนาแล้วจง
สำเร็จโดยฉับพลันและก่อนุโมทนา แล้วก็แสดงฤทธิ์เหาะไปยังภูเขาคันธมาทน์ ได้ถวายเป็นสหาย
แก่พระปัจเจกพุทธเจ้าไม่น่าเชื่อ น้ำอ้อย ๑ บาตรถวายถวายแก่ปัจเจกพุทธเจ้า ๕๐๐ รูป คัมภีร์
สนุกสนานเป็นที่สบายท้องแปลกดี ก็ใช้ปาฏิหาริย์นั้นแหละพอเขาเห็นปาฏิหาริย์ก็เกิดความ
เลื่อมใส

ก็ไปยังบ้านพี่ชายถามว่าไปไหนมา บอกพี่ฉันไปตรวจดูไร่อ้อยพี่บอกว่าแคงไปไร่อ้อย
จริงๆไปทั้งที่ไม่เห็นมีอะไรติดไม้ติดมือมาเลย เขาคงไปคุมคนงานทำอ้อยจริงๆ ก็ประชดน้องชายก็
บอกพี่ว่าไปจริงๆ และเอาอ้อยมาฝากพี่ ๑ ลำแต่ปรากฏว่าทั้ง ๒ ลำ ฉันก็ไม่ได้คัมภีร์ไม่ได้คัม
ภีร์พี่ชายก็ขมวดคิ้วว่าทำไม เพราะฉันไปพบพระปัจเจกพุทธเจ้าฉันจึงถวายส่น้ำอ้อยของฉัน พอ
พระปัจเจกพุทธเจ้าฉันเรียบร้อย ฉันก็เกิดความเลื่อมใสมันปลื้มปีติก็เลยเอาอ้อยที่จะมาฝากพี่
ถวายท่านไปอีก แล้วท่านทำอะไรบ้างพี่ชายสงสัยถามน้องชายก็บอกว่า พอท่านคัม น้ำอ้อยของ
ฉันหมดแล้วท่านก็เหาะไปยังภูเขาคันธมาทน์ และก็นำน้ำอ้อยของพี่ถวายกับพระปัจเจกพุทธเจ้าอีก
๕๐๐ รูป

พอพูดพี่ชายก็ขมลูกซู่ซ่าเลยท่านทั้งหลาย ขนลุกชูชันไปหมดทั้งตัวพี่ชายก็เลยยกมือขึ้น
อนุโมทนา ไม่โกรธน้องชายถ้าโกรธบุญก็จบกันแต่พี่ยกมือขึ้นสาธุ สาธุ สาธุ สาธุ ดีแล้วน้องเอ๋ย
น้องทำดีแล้ว แต่พี่อยากรู้น้องตั้งจิตปรารถนาอย่างไร น้องก็ขอให้ได้เสวยสุขในมนุษย์โลก เทวะ
โลกแล้วสุดท้ายน้องขอให้ได้นิพพาน แต่พี่ชายไม่เป็นอย่างนั้นพี่ชายคงเบื่อชีวิตแล้วเกิดมานานคง
เบื่อเมีย เบื่อลูก ไม่เบื่อได้ยังไมเบื่อลูกนี่บางทีก็รำคาญเหมือนกันอยู่กันนานๆนี้ มันมีเรื่อง
กระทบกระทั่งกัน แต่พี่ชายคนนี้ไม่รู้ว่าเจอลูกบังเกิดเกล้าไม่คุยด้วย ๗ วันบ้างหรือเปล่า เขาก็คง
เบื่อชีวิตเขาก็เลยไม่อยากเกิดเหมือนน้องชาย บอกอย่างนั้นพี่ขอปรารถนาที่จะบรรลุธรรมที่พระ
ปัจเจกพระพุทธเจ้าเห็นแล้วนั้นเถิด ขอให้พี่ฟังได้บรรลุธรรมด้วยเถิด น้องชายนี้ขอ ๑.สมบัติ
ในมนุษย์โลก ๒.สมบัติในเทวโลก ๓.ขอให้ได้บรรลุนิพพานในที่สุด พี่ชายไม่โลกขอ ๑ ขอเป็น
อรหันต์พอแล้วก็จบตอนแรก

หนังสือเรื่องนี้เหมือนหนังสือฝรั่งมีกลับไปกลับมา มีการเล่าเรื่องอดีตมาปัจจุบัน ปัจจุบันย้อน
อดีตจนหมด เหมือนกับคมเขื่อนคมหนังสือกองเขาที่เล่าปิดฉากไว้แต่ก่อน นี่คือนุพุทธมโนอดีต
มาก่อน จากนั้นก็ตามคนสองคนนี้ต่อว่าบุญให้ผลได้จริงหรือเปล่า ก็ปรากฏว่าสองพี่น้อง
ดำรงชีวิตอยู่ในโลกนั้น เมื่อสิ้นอายุขัยก็ไปเกิดในเทวโลกแต่ไม่ได้บอกว่าสวรรค์ชั้นไหนใน ๖ ชั้น

ทำพุทธชันครให้สิ้นไปก็หมายความว่ามนุษย์กับสวรรค์มีดินัน ไม่นิ่งเรื่องเวลาไม่เหมือนกัน พุด
ง่ายๆคือไปอยู่ในสวรรค์จนพระพุทเจ้าองค์หนึ่งเกิดขึ้นแล้วหมดศาสนาของพุทเจ้าองค์นั้น และ
ในขณะที่สองพี่น้องอยู่ในสวรรค์ พระสัมมาสัมพุทเจ้าพระนามว่า วิปัสสี เสด็จอุบัติขึ้นแล้วใน
โลก สองพี่น้องก็มองดูว่าได้เวลาแล้วอยู่ในสวรรค์มานานแล้ว ก็มาเกิดพร้อมกันคงจะรักกันมาก
พี่ชายก็ยังรักษาเหลี่ยมของพี่ชายอยู่ก็คือยังมาเกิดเป็นพี่ชาย น้องชายก็เป็นน้องชายถือปฏิสนธิ
ในตระกูลตระกูลหนึ่งในเมือง พันธุมคินคร

คนที่ตั้งชื่อว่า เสนะ ส่วนน้องชายก็ตั้งชื่อว่าปราชิตะ สองพี่น้องก็ร่วมมือกันสร้างฐานะ
ครอบครัวจนเป็นปึกแผ่นร่ำรวย วันหนึ่งเสนะถูกมพิผู้เป็นพี่ชายก็ได้ยินเสียงประกาศในเมืองพันธุม
คินคร ของมรรคนายกว่าท่านทั้งหลายบัดนี้พุทธรัตตะเกิดแล้วในโลก แก้วคือพระพุทเจ้าเกิดขึ้น
แล้ว ธรรมรัตตะเกิดขึ้นแล้วในโลก สังฆรัตตะเกิดขึ้นแล้วในโลก พวกท่านทั้งหลายจงให้ทานจง
ทำบุญกันเถิด วันนี้เป็นวันดีขึ้น ๑๔ คำวันนี้ ๑๕ คำ จงทำอุโบสถจงฟังธรรม สมัยก่อนก็จะมี
กองประชาสัมพันธ์ที่จะคอยร้องป่าวประกาศให้ชาวบ้านได้รู้ เขาก็เห็นมหาชนถวายนานและก็ไป
ฟังธรรม ก็เลยสงสัยพวกท่านจะไปไหนกันชาวบ้านก็บอกว่า ฉันจะไปสำนักพระพุทเจ้าเพื่อฟัง
ธรรม เขาก็เกิดความรู้สึกอยากบ้างฉันขอตามไปด้วย ไปกับชาวบ้านแล้วก็ไปนั่งอยู่สุดท้ายหมู่
เค้าเลย ขณะนั้นพระพุทเจ้าก็ตรวจดูอุปนิสัยท่านก็เลยตรัสอนุพุพิทถา เคยแสดงให้ฟังไปแล้ว
เรื่องการให้ทาน ศีล สวรรค์ โทษของกามและการออกบวช

พอได้ฟังธรรมก็เกิดความเบื่อหน่ายในชีวิตฆราวาส คือคนเมื่อถึงเวลาที่จะถึงจุดอิมตัวก็เลย
อยากจะบวช ก็ไปทูลขอบวชกับพระพุทเจ้า พระพุทเจ้าก็ตรัสถามว่ามีญาติบ้างหรือเปล่าละ
โยม เสนะถูกมพิก็บอกว่ามีพะเจ้าคะตอนนั้นหมายถึงพ่อแม่ตายไปหมดแล้วไม่ต้องขออนุญาตพ่อ
แม่แล้ว ไหนจะบวชแล้วตัดขาดจากทางโลกก็ไปลาญาติพี่น้องสักหน่อย ตามธรรมเนียมแก่ก็รับ
เดินกลับบ้านพอไปถึงพุดหนึ่งประโยคเลย น้องสมบัติที่มีอยู่ของพี่ พี่ขอยกให้เจ้าคนสมัยก่อนดี
เขาไม่งก สมัยนี้มีเงินร้อยล้านพันล้านฆ่ากันจิงเลย ฆ่ากันไม่รู้จักพี่จักน้องขนาดคลานตามกัน
ออกมา คึมนมจากอกแม่เหมือนกันแต่ๆแต่สุดท้ายความโลภมันทำลายกัน ลงข่าวหนังสือพิมพ์
กันเป็นประจำ

แต่คนสมัยก่อนเค้าไม่เป็นอย่างนั้น ขนาดร่ำรวยมีเงินมหาศาลยังบอกพี่ขอยกสมบัติทั้งหมด
ให้ น้องชายก็งั่งแล้วพี่ละ พี่จะไปบวชในสำนักพระพุทเจ้า น้องชายตกใจท่านทั้งหลาย บอกพี่
พุดอะไรอย่างนั้นพี่รู้ไหมว่าดังแม่ตายฉันได้พี่เป็นเหมือนกับแม่ ถ้าเรามีน้องพุดอย่างนี้คงซึ่ง
แม่ตาย ฉันได้พี่เป็นเหมือนกับแม่พ่อตายฉันก็ได้พี่เป็นเหมือนกับพ่อ บ้านเราก็อร่ำรวยมีเงินมีทอง
มาก พี่จะไปบวชทำไมชีวิตพระมันยากลำบาก อยากร้อนได้เย็น อยากเย็นได้ร้อน พี่อยู่เป็น
ฆราวาสพี่ก็ทำบุญได้พี่จะเอาเงินเท่าไรทำบุญบอกผมมาเถอะนะ อย่างบวชเลขอยู่ให้เป็นหลักชัยให้
ผมหน่อยเถิด พุดคิมากมายพี่น้องถ้ารักกันอย่างนี้ก็ชื่นใจ

ปรากฏว่าพี่ชายเสนะกุมพิกีขึ้นยืน บอกว่าตัวพี่ได้ฟังธรรมจากสำนักพุทธเจ้าแล้ว พี่มองว่าชีวิตมันไม่มีสาระอะไรเลย เราเกิดมาเรียนหนังสือเรียนหนังสือเสร็จเราก็ทำงาน ทำงานเสร็จเราก็มีครอบครัวมีลูกมีหลานสุดท้ายเดียวเราก็ต้องนอนในโลงร้องเอ๊ย พี่ไม่เอาแล้วพี่ไม่อยากเกิดพี่เบื่อกับที่จะต้องมาเรียน ก ข ใหม่อย่าห้ามพี่เลยถ้ารักพี่จริงจงอย่าขัดขวางพี่เลยน้องนะพี่ขอมอบสมบัติทั้งหมดให้แก่เจ้า แสดงว่าแกล้งยังไม่ได้แต่งงานไม่ได้มอบให้เมียให้ลูกยังคงเป็นโสด อีกประการหนึ่งชีวิตฆราวาสเป็นชีวิตที่วุ่นวายเรื่องของปากเรื่องของท้อง เพราะฉะนั้นจะให้ปฏิบัติธรรม แบบเต็มทีคงเป็นไปได้ไม่ได้เอ็งไม่ต้องห้ามพี่หรอกนะพี่ขอพูด ोन้องชายก็ร้องห่มร้องไห้ กอดแข่งกอดขาพี่ พี่ก็ไม่ยอมสุดท้ายก็ไปบวชและไม่นานก็ได้บรรลอรหัตต์ จบไปหนึ่งชาติเสร็จไปเลยความปรารถนาของพี่ชาย ขอหนึ่งไปอยู่ในเทวะโลกสิ้นพระพุทธรเจ้าไปหนึ่งพระองค์สุดท้ายก็มาเกิดในยุคของวิปัสสิพุทธเจ้า ก็ได้บรรลุดตามที่ตัวเองปรารถนา

พี่น้องชายที่เป็นเศรษฐีใหญ่ก็คิดว่าพี่ชายเราบวชเราก็จะบูชาพี่ชายเรา ก็เลยนิมนต์พระพุทธรเจ้าพร้อมทั้งภิกษุสงฆ์ทำบุญกันใหญ่เลยทานทั้งหลาย ๗ คิน ๗ วัน แล้วก็ให้พี่ชายกล่าวว่าท่านขอรับ เพราะพี่ชายบรรลอรหัตต์ พระพุทธรเจ้ากัลณดีแล้ว บอกท่านขอรับเป็นบุญของท่านเหลือเกินที่ท่านทำการสลัดออกจากภพของตัวเองได้แล้ว สลัดออกจากภพหมายความว่าไม่ต้องเวียนว่ายตายเกิดแล้วเป็นอรหัตต์ แต่ว่าอันตัวผมยังมีกิเลสหนาปัญญาทึบ ผมยังเป็นคนที่หมกมุ่นอยู่กับกามคุณทั้ง ๕ จึงยังไม่สามารถบวชได้ ขอพี่จงบอกบุญกรรมอันยิ่งใหญ่ด้วยเถิด ผมจะสร้างบุญมากมายเท่าที่ทำได้ พี่ชายก็เลยแนะนำบอกว่าดีแล้วน้อง ตอนนี้พระพุทธรเจ้าท่านยังไม่มีพระคันธกุฎีเลย น้องสร้างพระคันธกุฎีเถอะ หลวงพี่ก็แนะนำ คันธกุฎีนี้ คันธแปลว่าหอม กุฎีแปลว่ากระท่อม บ้านหอมพูดง่าย ๆ

น้องชายก็ดีใจพระพุทธรเจ้ายังไม่มีที่อยู่ ปัจจุบันท่านทั้งหลายสังเกตไหมว่าชาวบ้าน เฉพาะคนไทยภาคกลาง เวลาเค้าชวนสร้างโบสถ์จะนิยมทำบุญกันมาก บางคนขอเป็นเจ้าภาพบานประตู บางคนขอเป็นเจ้าภาพพระประธาน บางคนขอเป็นเจ้าภาพพระสารีบุตร พระโมคคัลลนะอะไรต่างๆ บางคนถึงมากโบสถ์ ๔-๕ ล้านทำคนเดียวทำกันแค่ตระกูลตัวเอง รายไม่ออกไปชวนไปชวนชาวบ้านจะค่าเอา โบสถ์ก็คือกุฏิของพระพุทธรเจ้าปัจจุบันนี้เขาถึงนิยมสร้างกัน สร้างโบสถ์ให้พระพุทธรเจ้าอยู่เค้าเรียก เขตพุทธาวาสคือที่อยู่ของพระพุทธรเจ้า วัดจะมีเขตหลายเขต เขตพุทธาวาสก็คือโบสถ์ เขตสังฆาวาสก็คือที่อยู่ของพระสงฆ์มันมีหลายอย่าง ก็ปรากฏว่าน้องชายก็ดีใจสั่งชาวบ้านให้ไปตามช่างไม้มา แล้วก็ให้สร้างพระคันธกุฎีสร้างกันแบบวิจิตรพิสดารเลยทานทั้งหลาย ขนาดเสายังเคลือบด้วยทองคำด้วยเงินด้วยแก้วมณี แล้วก็มุงพระพุทธรเจ้าด้วยแก้ว ๗ ประการไม่รู้ว่าจะทำกันยังไ

ในขณะที่กำลังสร้างพระคันธกุฎีอยู่นั้นหลานชายที่ชื่อเหมือนตัวเอง ชื่อว่าปราชิตะก็เข้าไป ลุง ลุงหรือน้าก็ไม่ว่า เขาก็บอกว่าบอกลุงขอลุงแบ่งส่วนบุญให้ผมด้วยเถิด ลุงก็บอกว่าไม่ได้อันนี้มันเป็นบุญของลุง ลุงไม่แบ่งให้ใครแสดงว่าคนนึ่งกบุญเหมือนกัน หลานชายดื้อเท่าไรลุงก็ไม่

ยอมแบ่งบุญให้ คนสมัยก่อนเขางกบุญกันเหมือนกันนะซึ่งตามหลักมันไม่ถูก ทำบุญต้องชวนคนอื่นทำด้วย ไม่งั้นเดียวเป็นเศรษฐีด้วยความร่ำรวยไม่มีบริวารจะแย่ง มีงานอะไรทำคนเดียวเหนื่อย ปากว่าดีแต่ใจชั่วไม่ยอมแก่ก็เลยบอกว่า ลุงไม่ยอมก็ไม่เป็นไรเราก็จะทำของเราอยู่แล้วกัน ก็ปรากฏว่าสร้างกุญชรศาลา ก็คือหน้ากุฏิของพระพุทธเจ้าเวลาท่านออกมาจากกุฏิ จะได้มีศาลาคุ้มฝนค้ำแดดที่คนนั่งรอ แก่ก็สร้างกุญชรศาลาคนนี้ก็คงรวยเหมือนกันทำด้วยแก้ว ๗ ประการ แล้วก็สรุปตรงนี้ว่าหลานชายกลับชาติไปเกิดเป็นเบตกะเศรษฐีในพุทธบาทนี้ เบตกะเศรษฐีคงเข้าใจว่าเป็นปู่ของนางวิสาขาหมหาอุบลิกา ปรากฏว่าแก่ก็สร้างกุฏิให้พระพุทธเจ้าใหญ่โต ให้ปลูกดอกไม้ ๕ สีที่สำคัญก็คือแกเอาทรัพย์สมบัติมาโปรยไว้รอบๆพระคันธกุฏิเต็มไปหมด ทั้งเงินทั้งทองก็สร้างเสร็จแล้วก็เข้าไปหาเถระผู้เป็นพี่ชาย หลวงพี่คันธกุฏิเสร็จแล้วขออโณมัตถ์พระพุทธเจ้าเข้าไปอยู่ด้วยเถิด พระเถระก็เข้าไปเฝ้าพระพุทธเจ้ากราบทูลว่า บัดนี้น้องชายของหม่อมฉันสร้างกุฏิเรียบร้อยแล้ว ขอให้พระองค์เสด็จเข้าไปอยู่ด้วยเถิด

มองเวลาก็หมดแล้วเรื่องนี้ยาวมากเลยท่านทั้งหลาย ยังไม่ได้เข้าสู่ชาติปัจจุบันเลยยังอดีตชาติอยู่ อดีตชาติที่เขาสร้างคันธกุฏิถวายแล้วก็เรียกว่าทุ่มทุนสร้าง หมดยุคไหนหมดกันชนหน้าแข้งไม่ร่วง ก็ไว้ฟังตอนจบวันศุกร์จะได้รู้ว่าเขาเค้าทำบุญด้วยจิตศรัทธา และสุดท้ายที่เค้าได้เสวยผลบุญนั้นมันมหัศจรรย์เหลือเกิน ไม่อยากเชื่อว่าจะเป็นไปได้ขนาดนี้ ก็ไว้ฟังตอนจบตอนต้นต้นต้นเสวยผลบุญวันศุกร์ก็แล้วกัน สำหรับวันนี้ก็พอสมควรแก่เวลาขอให้นักปฏิบัติทุกท่านตั้งใจ ตั้งสติ คือตัวรู้ไว้ที่ดวงตาทั้งสองข้างลืมตาขึ้นช้าๆออกจากสมาธิ